

[Erik Eriksen.]

ger kunne distrahere; derfor gjaldt det om at se bort fra dem, og så kom det ærede medlem med en række betragtninger, som jeg ikke mener kan stå for selv en overfladisk kritik. Det ærede medlem henviste til, at Danmark i årene fra 1950 til 1953 modtog ca. 500 mill. kr. i Marshallhjælp, og det ærede medlem fortsatte med at sige, at havde vi ikke i disse år fået denne hjælp, ville perioden have bragt os et valutaunderskud på et par hundrede millioner kroner. Det ærede medlem går altså uden videre ud fra, at vort valutaforbrug ville have været det samme, hvad enten Marshallhjælpen tilflød os eller ej. Jeg må sige, at mage til regnestykke skal man alligevel lede efter. For det første involverede selve Marshallhjælpen et ekstraordinært valutaforbrug. Det var netop hensigten med den, idet den jo ydedes for at fremme erhvervslevets investeringer, og det krævede i høj grad import. For det andet er det klart, at havde Marshallmillionerne ikke været til rådighed, havde regeringen måttet føre en anden politik end den, der i disse år blev ført ud fra den nævnte forudsætning. Og regeringen ville have gjort det; derom kan jeg forsikre det ærede medlem, og jeg skulle vel have visse forudsætninger for at vide det.

Men ville man endelig følge det ærede medlems tankegang — hvad jeg egentlig ikke mener man kan — så må jeg henlede det ærede medlems opmærksomhed på, at den har en konsekvens, som det ærede medlem tav om. Dersom man vil trække Marshallhjælpens 500 mill. kr. fra den valutareserve, det lykkedes at oparbejde i tiden fra 1950 til 1953, da måtte man ud fra den samme mærkelige logik lægge den Marshallhjælp på ca. 1 milliard kr., der indgik til vort land i det første ministerium Hedtofts tid, til det valutaunderskud, dette styre sluttede med, det styre, der indtil sit sørgelige endeligt nød godt af det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaards og hans partis støtte. En sådan sammentælling skal jeg for mit vedkommende ikke indlade mig

på. Det kan jeg ikke af de grunde, jeg allerede har anført, og det første ministerium Hedtofts valutaunderskud var jo også stort nok endda.

Jeg bør måske endelig for en fuldstændigheds skyld tilføje, at det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard i sin mærkelige form for argumentation heller ikke sagde det allermindste om, hvor meget der afbetaltes på udenlandsk gæld under den forrige regering. Det ærede medlem skulle nævne de tal. Hvis det ærede medlem ikke har dem ved hånden, kan jeg oplyse, at vor udenlandske nettogæld i årene 1951-53 gik ned fra 2 895 mill. kr. til 1 802 mill. kr. dels ved en forbedring af valutastillingen, dels ved afdrag på den faste gæld. Den gik altså ned med over 1 milliard kr. Det er tal, det ærede medlem kan finde i professor Philips betænkning.

Jeg forstår heller ikke de betragtninger, det ærede medlem fremsatte om den europæiske højkonjunktur. Det er imidlertid ikke rigtigt, når det ærede medlem siger, at råstofpriserne iler foran stigningerne på vore eksportpriser, og at vi nu, som det ærede medlem siger, skal hindre, at inflationen udefra forstærkes herhjemme. Kendsgerningen er vel den, at i de sidste år er priserne på vor indførsel og vor udførsel steget omtrent lige meget — omtrent lige meget — om ved en halv snes procent. Hvis vi ser på de råstoffer, som det ærede medlem taler om, kan man ikke hævde, at priserne på dem er steget. Der er måske snarere nogle, der er faldet. Der er derfor ikke i nævneværdig grad tale om, at der de sidste 3 år er kommet inflation til os udefra. Den er såmænd hjemmestrikket, som et medlem af samordningsudvalget så rigtigt har sagt.

Jeg var i øvrigt lidt forbavset over, hvad det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard havde fået ud af samordningsudvalgets rapport om årsagerne til vore valutavanskeligheder, og jeg tror ikke, der er ret mange, der læser denne rapport på den måde, som det ærede medlem gjorde. Jeg kunne i hvert fald tænke mig, at ikke alle